

Joan Antoni Maragall Noble (1902-1993)

Prou coneguda és la trajectòria vital del senyor Maragall en les seves exemplars actuacions a l'Orfeó Català, a la Sala Parés, a la Sagrada Família, al consell privat del Comte de Barcelona, a la Reial Acadèmia de Sant Jordi i a l'Arxiu Joan Maragall i per aquesta rao voldria referir-me solament a la meua relació personal amb tan preclara figura de la cultura i l'art catalans.

El març de 1971 vaig publicar un article al diari «La Prens» en el que anunciava la declaració de monument en favor del Palau de la Música Catalana, per indicació del senyor Maragall, aleshores president de l'Orfeó. La declaració arribà a les darreries d'aquell any i això em permeté redactar els projectes de restauració de l'edifici que vaig dirigir els anys següents, sempre baix la supervisió de Maragall, el qual tant d'efecte sentí per l'edifici i l'institució de l'Orfeó. Va ser una bona ocasió de compartir una agradable i important tasca arquitectònica i artística.

El 1970 els acadèmics Frederic Marès, Frederic Mompou i Joan Anton Maragall signaren la meua proposta per a numerari d'aquesta corporació i, el maig de 1972, vaig tenir el goig de llegir el meu discurs d'ingrés en el Saló Daurat de Llotja sobre Els Mestres d'Obres de Barcelona, amb la satisfacció de saber quins foren els meus padrins en l'elecció com acadèmic.

Quan era secretari de l'Acadèmia vaig proposar i obtenir dues vegades la col·laboració del senyor Maragall, qui amablement cedí els locals de la Sala Parés per una exposició de dibuixos de Gaudí el 1975 i un altra, el 1976, quan l'Acadèmia exposà els dibuixos de Marià Fortuny en ocasió del centenari de la seva mort. No solament el senyor Maragall cedí la sala sinó que s'encarregà de la restauració dels dibuixos, el que permeté localitzar-ne tres més que eren en el dors del paper d'altres dibuixos. També a la Sala Parés es feren restauracions de diverses pintures del museu de l'Acadèmia, mercès a la generositat del senyor Maragall.

Essent president de la Junta d'Obres de la Sagrada Família m'encarregà la col·laboració escrita a la revista «Temple», la qual s'ha fet ininterrompudament al llarg de molts anys, de tal forma que es feu possible la relació cordial entre la Catedral Gaudí i la Sagrada Família. Va ser el senyor Maragall qui em designà com a membre de la comissió del projecte del nou museu del Temple, i també m'encarregà la valoració del terreny i edificis de la Sagrada Família per tal de fer la preceptiva declaració al ministeri de Finances. Igualment em demanà preparar la coordinació i encàrrec d'una de les conferències en ocasió del Centenari del Temple i del lliurament d'un diploma a nom meu de reconeixement per la tasca en defensa de la Sagrada Família durant molts anys.

Al front de la tresoreria de l'Acadèmia va saber administrar els pocs recursos amb gran intel·ligència i estigué sempre amatent a totes les possibilitats d'aconseguir els cabals necessaris per a la bona marxa de l'institució.

Quan l'adjudicació de les borses d'estudi de la Fundació Güell, radicada com es conegut als locals de l'Acadèmia, el senyor Maragall no solament estudiava amb minuciosa atenció totes les candidatures, sinó que com a patró de la Fundació conduïa tots els actes, especialment el de lliurament de premis, amb habilitat i eficàcia.

Igualment en el premi de la Fundació Ynglada-Guillot, de la que són patrons els membres de la Junta de Govern de l'Acadèmia, el senyor Maragall actuava en el jurat i aconseguia els mitjans precisos per a la celebració de l'exposició, el lliurament del premi i la redacció dels catàlegs, anuncis, etc.

En totes aquestes activitats vaig poder constatar l'entusiasme i la capacitat del senyor Maragall i vull recordar també el recolzament en favor meu, quan el vescomte de Güell, Josep Ma. Ros Vila i Xavier Busquets i Sindreu em proposaren per a succeir a Frederic Marès en la presidència de l'Acadèmia.

Recordaré sempre l'invitació que em va fer per tal d'assistir al lliurament de l'arxiu Joan Maragall a la ciutat i a la Generalitat. Un acte solemne curull d'emoció i de transcendència històrica que culminà amb el ben endagat i perfecte discurs en la forma i els fons, del senyor Maragall, conscient de que era el seu darrer gran acte públic.

Encara vingué a l'Acadèmia a la sessió plenària ordinària del 13 de setembre i d'aquesta manera es despedí de la seva estimada Acadèmia, que tan li deu i que sempre servirà la seva memòria com el preuat privilegi d'haver comptat, d'ençà de 1968 fins a 1993, amb una figura del més alt prestigi entre els seus numeraris.

JOAN BASSEGODA I NONELL